

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 516/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Melániou Kvietkovou, Tomášikova 35, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na efektívny opravný prostriedok a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na efektívny opravný prostriedok a spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016, ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a čl. 20 Ústavy SR spolu s čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ktoré zaručujú právo vlastniť majetok konaním KS v Košiciach vo veci 2Co/706/2014 vyúsťujúceho do rozsudku 2Co/706/2014 zo dňa 14. 4. 2016 v spojitosti s konaním 8 C 270/2007 vedenom pred Okresným súdom Košice – okolie bolo porušené.

Ústavný súd SR zrušuje Rozsudok KS v Košiciach 2Co/706/2014 zo dňa 14. 4. 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. 4. 2016 a vracia KS v Košiciach na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd zároveň priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] finančné zadostučinenie vo výške po 664, -- €.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi trovy právneho zastupovania pred ÚS SR... 303,16 €.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania pred Okresným súdom Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 270/2007, v ktorom sa proti nemu [REDAKOVANÉ] (ďalej len žalobkyňa“) domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 8 C 270/2007-455 z 10. apríla 2014 tak, že z vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľa v rozsudku uvedené hnutel'né veci, «*nehnutel'nosť zapísaná v Katastri nehnuteľností, Správa katastra [redacted] ako parc. č. [redacted] zastavané plochy a nádvoría o výmere 1464 m² a parcela č. [redacted] zastavané plochy a nádvoría o výmere 76 m²*“ (ďalej len „pozemky“), *rozostavaný rodinný dom v katastrálnom území obce [redacted], zapísaný na [redacted] ako parcela [redacted] zastavané plochy a nádvoría o výmere 1464 m² na základe stavebného povolenia vydaného Okresným úradom Košice – okolie [redacted] zo dňa 12. 7. 1999*» (ďalej len „rozostavaný rodinný dom“) a sťažovateľa zaviazal žalobkyni z titulu finančného vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaplatiť sumu 33 711 € do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo vzťahu medzi účastníkmi žiadnemu z nich právo na náhradu trov konania nepriznal a rozhodol o ich povinnosti nahradiť trovy štátu.

Ako z odôvodnenia tohto rozhodnutia okresného súdu vyplýva, manželstvo účastníkov uzatvorené 21. februára 1998 bolo rozvedené rozsudkom z 30. októbra 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. novembra 2006.

Okresný súd považoval za preukázané, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patria hnutel'né veci, tak ako ich uviedla žalobkyňa a ako boli i vypořádané s tým, že sa nachádzajú u sťažovateľa. Žalobkyňa vo vzťahu k hnutel'ným veciam súhlasila, aby tieto boli prikázané do výlučného vlastníctva sťažovateľa, a nežiadala žiadnu finančnú protihodnotu. Okresný súd ich preto prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľa a pri ich finančnom vypořádaní ich hodnotu osobitne nezohľadňoval.

Rovnako považoval okresný súd za preukázané, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov patria aj pozemky zakúpené v priebehu manželstva z finančných prostriedkov účastníkov konania (na základe kúpnej zmluvy z 27. júla 1998). Sťažovateľ v priebehu konania predložil zmluvu o pôžičke medzi ním a jeho rodičmi z 20. júla 1998, na základe ktorej mu rodičia požičali 30 800 Sk, čo bola cena, za ktorú kúpili pozemky od

obce, avšak podpisy na tejto zmluve boli overené až 23. augusta 2006. Žalobkyňa poprela existenciu takejto zmluvy tvrdiac, že o tejto pôžičke nemala vedomosť, hoci so sťažovateľom žila v harmonickom manželstve, nebola ani účastníčkou tejto zmluvy. Okresný súd považoval tvrdenia sťažovateľa o pôžičke za účelové aj s prihliadnutím na skutočnosť, že rodičia darovali sťažovateľovi 2 500 000 Sk a následne 710 000 Sk a nebol dôvod, aby tieto finančné prostriedky požičiavali, navyše, bez vedomia žalobkyne. Okresný súd na túto pôžičku preto neprihliadol a pozemky pojal do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Pokiaľ ide o rozostavaný rodinný dom, okresný súd bol toho názoru, že bol stavaný v priebehu manželstva a boli naň použité aj finančné prostriedky účastníkov konania získané pôžičkami (o čom svedčí najmä zmluva o stavebnom úvere, ktorú uzatvorili účastníci konania s Prvou stavebnou sporiteľňou 25. januára 2000, a zmluva o úvere, ktorú uzatvorili obaja účastníci so [REDAKOVANÉ]) a zároveň boli použité aj finančné prostriedky, ktoré účastníci v priebehu manželstva získali prácou. Keďže stavba bola zhotovená v priebehu manželstva aj za finančné prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okresný súd zohľadnil, že sťažovateľ vniesol do manželstva zo svojich výlučných prostriedkov finančné prostriedky použité na stavbu domu, ktoré mal ušetrené pred vstupom do manželstva, tiež v priebehu manželstva dostal dary od svojich rodičov, starých rodičov a pôžičky od svojich príbuzných, ktoré splácal v priebehu manželstva aj po rozvode manželstva sám, preto zohľadnil mieru pričinenia sťažovateľa o nadobudnutie rozostavaného rodinného domu a určil pomer medzi účastníkmi konania 70 % pre sťažovateľa a 30 % pre žalobkyňu.

Hodnotu pozemku okresný súd stanovil podľa znaleckého posudku znalkyne [REDAKOVANÉ] sumou 11 477 € za parcelu č. 530/50 a 595 € za parcelu č. 530/53, z čoho polovica predstavuje podľa výpočtu okresného súdu 6 333 € a prináleží každému z účastníkov. Hodnotu rozostavaného rodinného domu stanovil okresný súd na základe znaleckého posudku rovnakej znalkyne sumou 87 928 €, pričom hodnota pripadajúca podľa uvedeného pomeru na žalobkyňu je 26 378 €. Na základe uvedeného okresný súd vyčíslil

sumu, ktorú na vyrovnanie podielov zaviazal s'azovateľa zaplatiť žalobkyni čiastkou 33 711 €.

Okresný súd považoval z vykonaného dokazovania za preukázané, že v priebehu trvania manželstva mal s'azovateľ pôžičku od sestry [REDACTED] v sume 35 000 Sk na zakúpenie sedacej súpravy, ďalej pôžičku na nákup televízora od spoločnosti G Capital Multiservis v sume 16 990 Sk, pôžičku od Home Credit na nákup videokamery 16 200 Sk, na ktoré neprihliadol, pretože boli použité na nákup spotrebného tovaru, teda hnutelných vecí, ktoré pripadli do výlučného vlastníctva s'azovateľa bez finančného vyporiadania. Z toho istého dôvodu okresný súd neprihliadol na pôžičky zo splátkového úveru zo 7. decembra 2004 a od [REDACTED] na nákup kuchynskej linky v sume 70 000 Sk.

V súvislosti s pôžičkami použitými na výstavbu domu, ktoré boli poskytnuté od príbuzných ([REDACTED] a [REDACTED] v sume 300 000 Sk z 20. júla 2001, [REDACTED] v sume 100 000 Sk z 10. augusta 2001 a [REDACTED] v sume 100 000 Sk z 20. septembra 2001) okresný súd poukázal na to, že tieto boli poskytnuté s'azovateľovi bez vedomia a súhlasu žalobkyne, ide o záväzky s'azovateľa voči jeho príbuzným, ktoré boli čiastočne uhradené, preto ich súd priamo nevyporiadal, ale zohľadnil ich pri vyporiadaní vo vzťahu k miere pričinenia s'azovateľa k nadobudnutiu spoločnej veci, a preto určil mieru jeho pričinenia 70 %.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 270/2007-455 z 10. apríla 2014 podal s'azovateľ odvolanie. Nesúhlasil s výškou sumy, ktorú bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni, a jeho odvolanie smerovalo aj proti výroku o náhrade trov. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a písm. f) OSP, pretože okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že z rozsudku nie je zrejmé, za ktorú časť bezpodielového spoluvlastníctva manželov je povinný vyplatiť žalobkyni v rozsudku uvedenú sumu. Nesprávne okresný súd vychádzal z čiastky, ktorú žalobkyňa uznala z pôžičiek spolu v sume 650 000 Sk, ktorá mala stačiť na

zhotovenie stavby, keď znalkyňa stavbu ohodnotila sumou 237 977,83 €. Nesúhlasil ani so záverom okresného súdu týkajúceho sa pôžičky od jeho rodičov na kúpu pozemkov, pretože podpisy na nej nemusia byť úradne osvedčené v čase jej uzatvorenia; dôvodom, pre ktorý boli podpisy úradne osvedčené až neskôr, bolo to, že vtedy už žalobkyňa všetko spochybňovala a sťažovateľ chcel mať istotu, že žalobkyňa pravosť podpisov nebude môcť spochybniť. Okresný súd dostatočne neodôvodnil, prečo túto pôžičku nezohľadnil. Za nesprávny považoval sťažovateľ aj záver okresného súdu neprihliadať na spotrebný úver, pretože zo žiadneho predpisu nevyplýva, že by spotrebný úver nemohol byť použitý na výstavbu rodinného domu, ale len na kúpu rôznych hnutelných vecí. Nesúhlasil ani s nezaradením pôžičiek od príbuzných. Okresný súd navyše neurčil jednoznačne čiastku, koľko zo svojich prostriedkov vynaložil na spoločnú vec a koľko má právo požadovať, aby sa mu nahradilo zo spoločného. Sťažovateľ navrhol odvolaciemu súdu zmeniť rozsudok okresného súdu tak, že nie je povinný z titulu finančného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobkyni zaplatiť žiadnu sumu a priznať náhradu trov celého konania s poukazom na postoj žalobkyne k vyporiadaniu.

Krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016 rozsudok okresného súdu potvrdil a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok okresného súdu č. k. 8 C 270/2007-455 z 10. apríla 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016 nadobudol právoplatnosť 26. apríla 2016.

Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na efektívny opravný prostriedok a spravodlivý proces podľa čl. 47 charty, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016 odôvodnil tým, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, nespravodlivé, pretože najmä

nezohľadňuje sťažovateľove vklady do bezpodielového spoluvlastníctva manželov – došlo k porušeniu § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý z manželov má právo požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Poukázal na nevykonateľnosť výroku rozsudku okresného súdu, ktorý vo vzťahu k pozemkom neobsahuje údaj o katastrálnom území a vo vzťahu k rozostavanej stavbe ide o výrok nepresný, pretože rozostavaná stavba nie je zapísaná v katastri. Krajský súd sa dostatočne nezaoberal dôvodmi odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu napriek tomu, že sťažovateľ predložil dôkazy o pôžičke od rodičov na kúpu pozemkov, túto nezohľadnil, a to aj napriek tomu, že mu boli známe zárobkové pomery účastníkov. Krajský súd nenapravil rozhodnutie okresného súdu, naopak, sa s ním stotožnil, hoci rozhodnutie okresného súdu je jednostranné a poškodzuje sťažovateľa, čím porušil zásadu rovnosti účastníkov v konaní. Krajský súd nenapravil ani chyby v počítaní v rozsudku okresného súdu ani neuložil okresnému súdu tieto opraviť opravným uznesením: ak bola cena pozemkov 11 477 € a 595 €, potom spolu predstavovala 12 072 €, z čoho polovica je 6 036 € (a nie okresným súdom i krajským súdom uvedená suma 6 333 €), v dôsledku čoho výsledná suma, ktorú bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobkyni, je 32 414 € (a nie 33 711 €). Sťažovateľ poukázal i na to, že podľa listín založených v spise ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvede bolo potrebné splatiť úvery a pôžičky v celkovej výške 42 922,72 €, čo však krajský súd nezohľadnil. Z obsahu spisu vyplýva aj to, že sťažovateľ dostal dary, ktoré použil na stavbu domu, a to v celkovej výške 115 466,43 €, pričom krajský súd nezohľadnil ani tieto dôkazy. Navyše, preukázaná bola aj existencia finančných prostriedkov, ktoré si sťažovateľ do manželstva priniesol spolu vo výške 5 827,96 €. Rozsudok krajského súdu je zmätočný, kopíruje pochybenia okresného súdu.

Osobitne sťažovateľ poukázal na to, že v konaní pred krajským súdom došlo k zbytočným priet'ahom, pretože o odvolaní krajský súd rozhodoval dva roky, čím došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy. Sám sťažovateľ k vzniku priet'ahov neprispel.

K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na vlastníctvo došlo tým, že bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni neprimerane vysokú sumu z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Spolu dlh na pôžičkách ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvede manželstva, dary a sťažovateľom vnesené financie predstavujú sumu

164 217,11 €, preto delenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov pri pozemkoch 50 % a pri rozostavanom dome 70 % z jeho hodnoty nepredstavuje ani polovicu z toho, čo zo svojho na spoločný majetok sťažovateľ vynaložil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 47 charty každý koho práva a slobody garantované právom Únie sú porušené, má právo na efektívny opravný prostriedok pred súdom v súlade s podmienkami ustanovenými v tomto článku. Každý má právo na spravodlivé a verejné pojednávanie v primeranom čase pred nezávislým a nestranným súdom, ktorý bol predtým ustanovený zákonom. Každý má možnosť získať poradenstvo, obhajobu a zastúpenie. Právna pomoc bude poskytnutá osobám, ktoré nemajú dostatok zdrojov, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Ako zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, táto smeruje proti rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na efektívny opravný prostriedok a spravodlivý proces podľa čl. 47 charty, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny.

Ústavný súd konštatuje, že na prejednanie takto formulovanej sťažnosti sťažovateľa mu patrí právomoc, avšak považuje ju za zjavne neopodstatnenú.

Krajský súd rozsudok č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016 odôvodnil takto:

„Odvolací súd na základe podaného odvolania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. prejednal vec bez nariadenia pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa aj s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle ust. § 212 ods. 1, 3 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Verejné vyhlásenie rozsudku bolo riadne oznámené podľa § 156 ods. 1 O. s. p.

Odporca si uplatnil odvolacie dôvody podľa § 205 ods.2 písm. d/ a písm. f/ O. s. p., t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplýnuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplýnuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O. s. p. alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O. s. p., pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke.

K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods.2 písm. f/ O. s. p. odvolací súd poukazuje na to, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii právnej normy na zistený skutkový stav, ku ktorému môže dôjsť vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Odvolací súd v tomto konkrétnom prípade po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené, keďže postupu prvostupňového súdu v konaní a ani jeho rozhodnutiu nie je možné vytknúť pochybenia zakladajúce záver o naplnení niektorého z vyššie uvedených dôvodov odvolania.

Súd prvého stupňa správne ako prvú riešil otázku, ktoré veci je potrebné zahrnúť do masy BSM (ktoré hnutelné, nehnuteľné veci, práva a záväzky je potrebné vyporiadať v rámci vyporiadania BSM účastníkov konania). Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, ktorý zahrnul do masy BSM hnutelné veci uvedené vo výroku napadnutého rozsudku (čo medzi účastníkmi konania nebolo sporné). Rovnako za správne považuje odvolací súd pokiaľ prvostupňový súd zahrnul do BSM nehnuteľnosť - pozemok parc. č. 530/50 a 530/53, nakoľko z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že tento bol zakúpený za trvania manželstva, pričom na zmluvu o pôžičke uzatvorenú medzi odporcom a jeho rodičmi (zo dňa 20.7.1998) neprihliadol, nakoľko tento dôkaz považoval za účelový a nehodnoverný a s ktorým záverom sa stotožňuje aj odvolací súd. K takémuto záveru dospel s poukazom na skutočnosť, ktorá vyplynula z vykonaného dokazovania (a ktorú potvrdil aj sám žalovaný v odvolaní) a to, že podpisy na tejto zmluve neboli overované dňa 20. 7. 1998 kedy bola zmluva podpísaná, ale až v čase rozvodového konania dňa 23. 8. 2006. Je síce správne tvrdenie odporcu, že žiadny právny predpis nezakazuje takéto overenie s časovým odstupom ani neprikazuje overiť podpisy pri spísaní zmluvy, avšak bolo povinnosťou súdu túto skutočnosť zohľadniť a vyhodnotiť a je nesporné, že táto skutočnosť jednoznačne vedie k úvahe o účelovosti takejto zmluvy (najmä s poukazom na to, že podpisy boli overené až v čase, keď účastníci boli v rozvodovom konaní, t.j. vzťahy účastníkov boli rozvrátené).

Odvolačí súd považuje za zákonný aj postup súdu prvého stupňa keď zaradil do masy BSM aj rozostavaný rodinný dom, pretože zohľadnil, že tento rodinný dom bol stavaný počas trvania manželstva, pričom do tohto domu boli investované aj spoločné finančné prostriedky, nakoľko obaja účastníci v tom čase boli zamestnaní, mali príjem a z tohto príjmu časť finančných prostriedkov investovali na výstavbu rodinného domu a taktiež časť investícií bola čerpaná z úverov poskytnutých od Prvej stavebnej sporiteľne a od Slovenskej sporiteľne, ktoré účastníci spoločne splácali z prostriedkov patriacich do BSM.

V nadväznosti na uvedené súd prvého stupňa pri stanovení hodnoty hnutelných vecí správne vychádzal zo zhodného stanoviska oboch účastníkov, keď navrhovateľka súhlasila s tým, aby hnutelné veci boli prikázané do výlučného vlastníctva odporcu a nežiadala za nich protihodnotu. Pri nehnuteľnostiach súd prvého stupňa správne vychádzal zo záverov znaleckého dokazovania, ktoré stanovilo hodnotu pozemku aj hodnotu rozostavaného rodinného domu tak ,ako je to uvedené v odôvodnení rozsudku (ktoré hodnoty účastníci nerozporovali).

Odvolačí súd je toho názoru, že súd sa riadil správnymi úvahami aj pri hodnotení záväzkov, ktoré žalovaný navrhoval zaradiť do vyporiadania, pričom správne boli závery súdu prvého stupňa, pokiaľ neprihliadol na úvery a pôžičky spotrebného charakteru, ktoré boli použité na nákup spotrebného tovaru, t.j. hnutelných vecí, ktoré boli v rámci vyporiadania prikázané do výlučného vlastníctva odporcu a to bez finančného vysporiadania.

Za nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku odporcu vzťahujúceho sa na nesprávne hodnotenie pôžičiek, ktoré získal odporca od príbuzných a ktoré podľa jej tvrdenia boli použité na stavbu rozostavaného domu, pretože aj keď súd prvého stupňa jednotlivé pôžičky priamo nevyhodnocoval a nevyporiadaval, jednoznačne všetky tieto pôžičky zohľadnil pri vyporiadaní BSM a to konkrétne pri určení miery pričinenia odporcu k nadobudnutiu spoločnej veci, ktorá bola predmetom vyporiadania a to rodinného domu, na základe ktorej skutočnosti sa súd prvého stupňa odchýlil od všeobecnej zásady, že podiel) účastníkov konania sú rovnaké, oproti čomu v tomto konkrétnom prípade určil podiel odporcu na nehnuteľnosti vo výške 70% a podiel u navrhovateľky 30%, ktorý pomer aj odvolací súd považuje za správny.

Pokiaľ odporca v odvolaní namietal nepravdivosť záveru konajúceho súdu o tom, že by navrhovateľka vniesla do manželstva svoje výlučné peniaze, že by dostala dary od rodičov, starých rodičov, že by mala pôžičky od príbuzných, ktoré by splácala aj pri rozvode manželstva, čo malo vyústiť k stanoveniu miery pričinenia účastníkov, odvolací súd k uvedenému poukazuje na to, že v kontexte celého odôvodnenia je zrejmé, že v treťom odseku na str. 7 odôvodnenia rozsudku (na ktorý konkrétne odporca v odvolaní odkazuje) došlo iba ku chybe v písaní a súd prvého stupňa mal v tomto odseku na mysli ušetrené prostriedky, dary a pôžičky vzťahujúce sa na odporcu, o čom svedčí aj v tomto odseku uvedená miera pričinenia stanovená na strane odporcu vo výške 70% oproti miere pričinenia navrhovateľky 30%. Je zrejmé, že súd prvého stupňa vyslovil takýto záver, práve preto, že pri vypořiadaní prihliadol na skutočnosť, že navrhovateľ vniesol do manželstva zo svojich výlučných prostriedkov finančné prostriedky, ktoré mal ušetrené pred vstupom do manželstva, tiež v priebehu manželstva obdržal dary od svojich rodičov, starých rodičov a obdržal pôžičky od svojich príbuzných, ktoré splácal v priebehu manželstva aj po rozvode manželstva sám.

Uvedená chyba nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, rovnako ako iné prípadné chyby v písaní v odôvodnení rozsudku (čísla zmlúv o st. sporení, deň uzatvorenia kúpnej zmluvy)

Za dôvodnú nie je možné považovať ani námietku odporcu týkajúcu sa formulácie výroku rozsudku, z ktorého podľa názoru odporcu nie je zrejmé, za ktorú časť BSM je povinný vyplatiť navrhovateľke súdom stanovenú sumu (vyrovnací podiel), pretože výrok prvostupňového súdu obsahuje správne v prvej časti výpočet hnutelných a nehnuteľných vecí prikázaných do výlučného vlastníctva odporcu, na ktorý nadväzuje výrok o jeho povinnosti zaplatiť navrhovateľke z titulu finančného vypořiadania čiastku 33.711 €. Súd prvého stupňa správne v rámci vypořiadania určil povinnosť odporcu, ktorému boli prikázané jednotlivé veci z BSM, uhradiť finančnú sumu potrebnú na vypořiadanie podielov jednou úhrnnou čiastkou. To z čoho táto úhrnná suma pozostáva potom jasne vysvetlil v odôvodnení rozsudku, v zmysle ktorého celková hodnota vyrovnacieho podielu, ktorý je povinný uhradiť navrhovateľke vo výške 33.711 € pozostáva z čiastky 26.378 € ako hodnota pripadajúca navrhovateľke v dôsledku prikázania rozostavaného rodinného domu do výlučného vlastníctva odporcu a sumy 6.333 € ako hodnota pripadajúca navrhovateľke

v dôsledku toho, že do výlučného vlastníctva odporcu bol prikázaný pozemok parc. č. 530/50 a parc. č. 530/53.

Rovnako z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že titulom prikázania hnutelných vecí do výlučného vlastníctva odporcu nebola na vyporiadanie započítaná žiadna hodnota.

Odvolaací súd poukazuje na to, že odporca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, iba opakovane uvádzal tie isté tvrdenia ako vo svojich predchádzajúcich prednesoch a písomných podaniach, pričom súd prvého stupňa sa so všetkými ním uvedenými tvrdeniami jednoznačne a správne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku...

Na základe uvedených skutočností odvolaací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.“

Sťažovateľ namietal, že takto odôvodnený rozsudok krajského súdu porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru preto, že je nedostatočne odôvodnený. Podľa presvedčenia sťažovateľa nedal totiž odpoveď na otázky, ktoré sťažovateľ nastolil v odvolaní proti rozsudku okresného súdu.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne

a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil. Rozsudok krajského súdu vysvetlil, ako krajský súd dospel k záveru o nevyhnutnosti potvrdiť rozsudok okresného súdu, pretože zistil jeho vecnú správnosť. Rovnako je z rozsudku krajského súdu zrejmé, ako sa vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľa, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Druhým dôvodom porušenia sťažovateľom označených základných práv rozsudkom krajského súdu malo byť nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci a v tejto súvislosti najmä sťažovateľom tvrdené nezohľadnenie jeho vkladov do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v dôsledku čoho podľa presvedčenia sťažovateľa je rozsudok krajského súdu svojvoľný a arbitrárny.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

Podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

Vychádzajúc z týchto úvah konštatuje ústavný súd, že rozhodnutie krajského súdu nie je založené na takom výklade aplikovaných ustanovení, ktoré by poprelo ich účel a zmysel. Krajský súd na vec aplikoval ustanovenia občianskeho zákonníka upravujúce vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov v súlade s ich účelom a zmyslom.

Pre úplnosť ústavný súd konštatuje, že rozsudok krajského súdu nie je založený na formalistickom prístupe k spravodlivosti, naopak, je z neho zrejmé, že krajský súd dospel k spravodlivej úprave vzťahov účastníkov so zohľadnením všetkých pre vec rozhodujúcich okolností. Sťažovateľom prezentovaná matematická metóda súčtu jeho vkladov a jeho presvedčenie o nevyhnutnosti takéhoto spôsobu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov bez zohľadnenia ďalších okolností spojených s právnymi vzťahmi medzi manželmi obstať nemôže. Práve požiadavka spravodlivosti vyporiadania spoločne nadobudnutého majetku účastníkov si vyžadovala dospieť k potvrdeniu rozsudku okresného súdu z dôvodu vecnej správnosti jeho výrokov.

Ústavný súd je preto toho názoru, že v prípade sťažovateľa nemožno považovať závery rozsudku krajského súdu za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie sťažovateľom označených základných práv alebo slobôd.

Pokiaľ sťažovateľ osobitne tvrdil porušenie základného práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy v konaní pred krajským súdom, toto svoje tvrdenie bližšie neodôvodnil a poukázal v tejto súvislosti iba na to, že bol pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodnutím krajského súdu ukrátený a žalobkyňa bola naopak zvýhodnená. Pretože ústavný súd neidentifikoval v konaní také procesné úkony alebo opomenutia zo strany krajského súdu, ktoré by mohli svedčiť o nerovnom prístupe krajského súdu k účastníkom konania, sťažnosť sťažovateľa v tejto časti rovnako odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti tvrdí, že postupom krajského súdu vo veci sp. zn. 2 Co 706/2014 došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože krajský súd o sťažovateľovom odvolaní konal dva roky, pričom sťažovateľ k priet'ahom žiadnym spôsobom neprispel.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je však to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu sťažovateľom označeného orgánu verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný právny prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv nepokračovalo (IV. ÚS 300/07).

Ak je zřejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, k zbytočným priet'ahom v konaní na označenom súde nedochádzalo, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažnosť doručil sťažovateľ ústavnému súdu 20. mája 2016. Ako vyplýva z rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016, ktorý predložil ústavnému súdu sťažovateľ, tento rozsudok v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 270/2007-455 z 10. apríla 2014 nadobudol právoplatnosť 26. apríla 2016.

Keďže sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 2 Co 706/2014 bola teda ústavnému súdu doručená v čase, keď bolo konanie právoplatne skončené, z uvedeného vyplýva, že k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa postupom krajského súdu v označenom konaní v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nemohlo dochádzať.

Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť na porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podaná proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod

sp. zn. 2 Co 706/2014 je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016, ku ktorému malo dôjsť tým, že krajský súd ako vecne správny potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým síce boli sťažovateľovi prikázané do výlučného vlastníctva veci patriace do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, avšak súčasne bol zaviazaný na vyporiadanie žalobkyni zaplatiť sumu, ktorá sťažovateľa podľa jeho presvedčenia poškodzuje, ústavný súd poukazuje na svoj záver vyslovený vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu. V situácii, keď ústavný súd nezistil v súvislosti s rozhodnutím krajského súdu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, považuje ústavný súd za vylúčené, aby rovnakým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na vlastníctvo.

Vzhľadom na uvedené odmietol ústavný súd i túto časť sťažnosti sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pre úplnosť vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o chybách v písaní a počítaní v rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 706/2014-489 zo 14. apríla 2016 a rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 270/2007-455 z 10. apríla 2014 ústavný súd uvádza, že chyby takejto povahy môžu byť odstránené v systéme všeobecného súdnictva vykonaním opravy rozhodnutia, či už na návrh alebo aj bez neho, a to aj po právoplatnosti rozhodnutia (§ 224 Civilného sporového poriadku). Ich náprava nepatrí do právomoci ústavného súdu, kým o nich nie je rozhodnuté všeobecnými súdmi.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016